

“Özgürlük” dedi kendi kendine... Silah satın almanın serbest olduğu bir yerde, bir insanı öldürmek hapis cezasıyla cezalandırılan bir özgürlüktü mesela. Sigara içmek bedenini ölüme sürüklemekle taçlandırdığın bir özgürlük. En yağlı, en ağır besinleri tüketerek şişmanlamak hareket kabiliyetini sınırladığının ve dolayısıyla birçok hastalığa davetiye çıkardığının bir özgürlük. İstiklal Caddesi’ne çıkıp her gördüğün insana en ağır küfürlerle hakaret etmek ve bunu alay edercesine söylemek, dayakla ya da toplumdan dışlanmakla elde edilebilecek bir özgürlük. Yalnız yaşamayı, olmayı tercih etmek gene toplumca garipten bir özgürlük. Sokakta herkesin gözü önünde alkol tüketmek, sert bakışlara tahammül edip tefekküre sürükleyen bir özgürlük. Sokakta mini etek giymek, yan gözle bakılıp, içten içe orospu diye yaftalanıp toplum dışına itilmeyi sağlayan ve bunu giydiğin için en ağır hakaretlerin toplumun çoğunluğu tarafından normal karşılandığı bir özgürlük çeşidi. Sokak ortasında sevgilinle öpüşmek, toplumun çoğunun gözünde romantik bir an değil, porno filmle eş değer görülen bir özgürlük. Ağlamak bir özgürlük; ancak ağlama, lütfen ağlama, sana yakışmıyor diye kesilen. Delirmek, ruh ve sinir hastanesinde tam pansiyon ağırılarak sonuçlanacak bir özgürlük. Özgürlük, insanları özgürleştirmek adına kullanabileceğin bir özgürlük. Anarşist rolüne bürünmek bir özgürlük. Gençleri aldatıp üzerinden nemalanmak da bir özgürlük; bunu yapan bazı aşağılıkların suratına yalancı demek de bir özgürlük. Çoğu kişinin yalancı olduğu bir dünyada, doğruları ilan etmek kendini çıkamayacağın bir çukura atmakla eşdeğer bir özgürlük. Tanımadığın bir kadına göğüslerin çok güzel demek sapık olarak ilan edileceğin bir özgürlük. Nefret ettiğini ilan etmek birkaç yıl hapis cezası gerektiren bir özgürlük. İnsanları, bankalar, devletler aracılığıyla soyup soyana çevirmek bir özgürlük, cezasız. Saatlerce koşmak bir özgürlük, kalbinin hesap soracağı.

Verilebilecek örneklere tam odaklanmış ve daha binlercesini bulacak düşünce ritmini yakalamışken duyduğu bir sesle beraber, üzerine çullanan kızgın bakışlar gördü. “Evet, Sapanca!” demişti şoför. Amaçsız çocuğun gözleri, minibüsten inmek isteyen insanları birkaç saniye bekletmiş olacak ki, birkaç kişinin gözlerinden yayılan ateşle eridi. Yürümeyi daha öğrenememiş iki yaşındaki bir çocuğun, utangaçlıkla süslenmiş saf ruhundan kurtulmak ümidiyle indi minibüsten.

Hava kararmak, güvercinler yuvalarına dönmek, dükkanların neonları ve ampulleri yavaş yavaş açılmak, insanlar paydos etmek, marketler dolmak, dolunay yüzünü göstermek; fareler, karafatmalar ve kirpiller ellerini ovuşturmak, akşam yemekleri pişmek, sokaktaki sesler artmaya başlamak ve sokak lambaları yanmak üzereydi.

Sapanca Meydanı’nın ortasında kafasındaki sorularla kalakaldı bir süre. Sonra kafasına güneş gibi doğup, münakaşaya sebep veren bir ikileme ayıldı. Meydandan eve gidebilmek için ya yürümesi ya da taksiye binmesi gerekiyordu. Ev Sapanca merkezinden yürüyerek otuz dakika uzaklıkta ormanlık bir alanın içindeki, bir sitedeydi. Ne yorgun ne de bitap düşmediğinden yürümeye karar verdi. Hatta yürüyüşün onuncu dakikasından itibaren, küçük bir ormanın kenarından on beş dakika boyunca yürüyeceğini bildiğinden, biraz da sevindi. Bu arada ormanın ne anlama geldiğini unuttuğunu fark etti; kafasından bir tabir uydurarak yoluna devam etti. Yavaşça yürürken, ardından kuru bir yaprak gibi havaya bıraktığı bu ikilemden uzaklaşıp, özgürlük modellerine odaklanmaya başladı.